

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2016. április 27.*

„Előzetes döntéshozatal — Közös Vámtarifa — 1186/2009/EK rendelet — 3. cikk — Behozatali vámok alóli mentesség — Személyes vagyontárgyak — A lakóhely áthelyezése egy harmadik országból egy tagállamba — A »szokásos lakóhely« fogalma — Annak kizártsága, hogy a szokásos lakóhely valamely tagállamban és egy harmadik országban egyidejűleg fennálljon — A szokásos lakóhely meghatározásának szempontjai”

A C-528/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2014. november 21-én érkezett, 2014. november 14-i határozatával terjesztett elő az előtte

X

és

a **Staatssecretaris van Financiën** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, C. Lycourgos, Juhász E., C. Vajda és K. Jürimäe (előadó) bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- X képviseletében par B. J. B. Boersma adviseur,
- a holland kormány képviseletében M. Bulterman és M. Noort, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében L. Grønfeldt és H. Kranenborg, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2015. december 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: holland.

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 2009. november 16-i 1186/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 324., 23. o.) 3. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 Ezt a kérelmet az X és a Staatssecretaris van Financiën (pénzügyi államtitkár) közötti, arra vonatkozó jogvitában terjesztették elő, hogy az utóbbi nem engedélyezte X számára, hogy a személyes vagyontárgyait behozatali vámoctól mentesen hozhassa át Katarból Hollandiába.

Jogi háttér

A 83/182 irányelv

- 3 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2000. november 20-i 2006/98/EK tanácsi irányelvvel (HL L 363., 129. o.) módosított, az egyes szállítóeszközök valamely tagállamba egy másik tagállamból történő ideiglenes behozatalának Közösségen belüli adómentességéről szóló, 1983. március 28-i 83/182/EGK tanácsi irányelv (HL L 105., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 112. o.; a továbbiakban: 83/182 irányelv) 7. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában »szokásos tartózkodási hely« azon hely, ahol egy személy általában, azaz naptári évenként legalább 185 napot lakik személyes és foglalkozási kötelek miatt, vagy foglalkozási kötelek nélküli személy esetén olyan személyes kötelek miatt, amelyek szoros kapcsolatot létesítenek a személy és a tartózkodási hely között.

Mindazonáltal, azon személy esetében, akinek a foglalkozással kapcsolatos, illetve személyes kötöttségei eltérő helyekhez kapcsolódnak, és ennek következtében felváltva két vagy több tagállamban található különböző helyeken él, a szokásos tartózkodási helynek a személyes kötődések szerinti tagállamot kell tekinteni, feltéve, hogy az ilyen személy rendszeresen visszatér oda. [...]

A 83/183/EGK irányelv

- 4 A magánszemélyek személyes tulajdonának valamely tagállamból történő végleges behozatalára alkalmazandó adómentességekről szóló, 2009. május 25-i 2009/55/EK tanácsi irányelv (HL L 145., 36. o.) által hatályon kívül helyezett, a magánszemélyek személyes tulajdonának valamely tagállamból történő végleges behozatalára alkalmazandó adómentességekről szóló, 1983. március 28-i 83/183/EGK tanácsi irányelv (HL L 105., 64. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 117. o.) 6. cikke (1) bekezdésének tartalma azonos volt a 83/182 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének tartalmával.

Az 1186/2009 rendelet

- 5 Az 1186/2009 rendelet hatályon kívül helyezte a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. március 28-i 918/83/EGK tanácsi rendeletet (HL L 105., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 1. kötet, 419. o.).
- 6 Az 1186/2009 rendelet (3) és (4) preambulumbekzdése kimondja:

„(3) [...] bizonyos jól meghatározott körülmények között, amikor az árubehozatal különleges feltételei nem követelik meg a szokásos gazdaságvédelmi intézkedéseket, az ilyen adóztatás nem indokolt.

(4) Kívánatos, hogy ilyen körülmények között – ahogy a legtöbb vámszabályrendszerben ez hagyományosan megtörtént – intézkedéseket hozzanak annak érdekében, hogy az áruk a rendes körülmények között kivethető behozatali vámok alól mentességet élvezhessenek.”

7 E rendelet 2. cikke (1) bekezdése c) pontjának szövege a következő:

„[...] Nem tüntethetők fel személyes vagyontárgyként, jellegüknél vagy mennyiségüknél fogva olyan árucikkek, melyeket kereskedelmi céllal importálnak”.

8 Az említett rendelet 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 4–11. cikkekre is figyelemmel, azok a személyes vagyontárgyak, amelyeket a szokásos lakóhelyüket harmadik országból a Közösség vámterületére áthelyező természetes személyek hoznak be, behozatali vámoktól mentesen hozhatók be.”

9 Ugyanezen rendelet 4. cikke szerint:

„A mentesség arra a személyes vagyontárgyra korlátozódik, amely:

a) a körülmények által indokolt különleges eseteket kivéve, az érintett személy birtokában van, továbbá nem fogyasztható áruk esetén, amit az érintett személy a korábbi szokásos lakóhelyén legalább hat hónapig használt azt az időpontot megelőzően, hogy a feladási harmadik országban a szokásos lakóhelye megszűnt;

b) ugyanazt a célt szolgálja az új lakóhelyén.

[...]”

10 Az 1186/2009 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„1. A mentesség csak olyan személyeknek adható meg, akiknek a szokásos lakóhelye folyamatosan legalább tizenkét hónapos időtartamig a Közösség vámterületén kívül volt.”

11 E rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében a mentesség csak az érintett személy által a szokásos lakóhelyének az Európai Unió vámterületére történő áthelyezésétől számított tizenkét hónapon belül szabad forgalomba bocsátott személyes vagyontárgyai vonatkozásában adható meg.

12 Az említett rendelet 9. cikke arról a lehetőségről rendelkezik, hogy mentesség adható a szabad forgalomba bocsátott személyes vagyontárgyak vonatkozásában, mielőtt az érintett személy a szokásos lakóhelyét az Unió vámterületére helyezi, feltéve hogy vállalja azt, hogy hat hónapon belül ténylegesen odahelyezi szokásos lakóhelyét.

13 Ugyanezen rendelet 10. cikke értelmében, amennyiben az érintett személy a foglalkozásával kapcsolatos kötelezettségek miatt hagyja el a harmadik országot, ahol szokásos lakóhellyel rendelkezett, anélkül hogy ezzel egy időben szokásos lakóhelyét az Unió vámterületén belülré helyezné, jóllehet véglegesen szándékában áll, hogy ezt megtegye, az illetékes hatóságok engedélyt adhatnak annak a személyes vagyontárgynak a vámmentes behozatalára, amelyet az érintett személy ebből a célból átszállít.

14 Az 1186/2009 rendelet 11. cikke lehetőséget biztosít az illetékes hatóságoknak arra, hogy meghatározott alkalmazási feltételek mellett eltérjenek az ugyanezen rendelet 3. cikkében meghatározott behozatali vám alóli mentességtől.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 15 2008. március 1-jéig az alapügy felperese Hollandiában lakott és dolgozott. 2008. március 1-jétől 2011. augusztus 1-jéig Katarban dolgozott, ahol a munkáltatója biztosított számára lakást. Az alapügy felperese ebben a harmadik országban mind foglalkozási, mind személyes kötődésekkel rendelkezett. A házastársa továbbra is Hollandiában lakott és dolgozott. A házastársa hat alkalommal, összesen 83 nap időtartamra látogatta meg. Ebben az időszakban az alapügy felperese 281 napot töltött Kataron kívül, ezeken a napokon meglátogatta a házastársát, nagykorú gyermekeit és családját Hollandiában, illetve szabadságon volt más államokban.
- 16 Hollandiába való visszatérésére tekintettel az alapügy felperese kérte, hogy engedélyezzék számára, hogy az 1186/2009 rendelet 3. cikke alapján behozatali vám alól mentesen hozhassa be személyes vagyontárgyait Katarból az Unióba. Ezen engedély kiadását az adóellenőri határozatban azzal az indokolással tagadták meg, hogy nem került sor az alapügy felperese szokásos lakóhelyének e cikk szerinti áthelyezésére Hollandiába. Az alapügy felperese ugyanis a katari tartózkodásának időtartama alatt megtartotta a szokásos lakóhelyét ebben a tagállamban, ezért ebben a harmadik államban soha nem volt szokásos lakóhelye.
- 17 Az alapügy felperese az említett megtagadó határozat ellen keresetet indított a Rechtbank te Haarlemnél (haarlemi elsőfokú bíróság), amely helyt adott kérelmének. E bíróság ítélete az adóellenőr ellen fellebbezést nyújtott be a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) előtt. Az utóbbi bíróság emlékeztetett arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a szokásos lakóhely az a hely, ahol az érintett személy érdekeinek állandó központja van. Ez a bíróság kimondta továbbá, hogy az alapügy felperesének személyes és foglalkozási kötődései alapján nem lehet meghatározni, hogy hol van az érintett személy érdekeinek állandó központja. E körülmények között e bíróság szerint a személyes kötődésnek kell elsőbbséget biztosítani, ezért azt állapította meg, hogy az érintett időszak során az alapügy felperesének szokásos lakóhelye nem Katarban, hanem Hollandiában volt.
- 18 Az alapügy felperese felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz. Ez bíróság, annak kifejtését követően, hogy az 1186/2009 rendelet nem tartalmazza a „szokásos lakóhely” fogalmának meghatározását, megjegyezte, hogy a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) megközelítése arra a kérdésre irányult, hogy az alapügy felperese a szóban forgó időszak során mind Hollandiában, mind Katarban rendelkezett szokásos lakóhellyel. Ez a bíróság hangsúlyozta, hogy – az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között – e rendelet célkitűzéseivel nem tűnik ellentétesnek sem az, hogy a szokásos lakóhely Hollandiában és Katarban egyaránt fennállt, sem pedig az, hogy az említett rendelet 3. cikkében meghatározott behozatali vám alóli mentességet alkalmazták, mivel az alapügy felperese a katari lakóhelyét megszüntette, és a személyes vagyontárgyait Hollandiába helyezte át.
- 19 Abban az esetben, ha az 1186/2009 rendeletet úgy kellene értelmezni, hogy az kizárja a kettős szokásos lakóhely lehetőségét, a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között, e rendelet alkalmazásában, mely szempontokat kell figyelembe venni annak meghatározása érdekében, hogy a két lakóhely közül melyiket kell szokásos lakóhelynek tekinteni. Ebben a tekintetben ebben a bíróságban az a kérdés merül fel, hogy a 83/182 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése és a 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerinti „szokásos lakóhely” meghatározása során milyen relevanciája van a Bíróság által a Louloudakis-ítéletben (C-262/99, EU:C:2001:407) és az Alevizos-ítéletben (C-392/05, EU:C:2007:251) megállapított szempontoknak, és különösen az e meghatározás keretében a személyes kötődésnek biztosított elsőbbségnek.

20 E körülmények között a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

- „1) Magában foglalja-e az 1186/2009 rendelet annak lehetőségét, hogy valamely természetes személy egyszerre valamely tagállamban és valamely harmadik államban is szokásos lakóhellyel rendelkezzen, és ha igen, akkor alkalmazandó-e az e rendelet 3. cikkében szereplő vámmentesség azokra a személyes vagyontárgyakra, amelyeket e természetes személy a harmadik országbeli szokásos lakóhely feladása keretében az Unióba hoz?
- 2) Amennyiben az 1186/2009 rendelet kizárja a kettős szokásos lakóhelyet, és az összes körülmény mérlegelése sem elegendő a szokásos lakóhely megállapításához: ebben az esetben milyen szabály alapján vagy milyen kritériumok segítségével kell az említett rendelet alkalmazásához meghatározni, hogy – az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben – az érintettnek melyik országban van a szokásos lakóhelye, amikor a harmadik országban személyes és foglalkozási kötődésekkel, a tagállamban pedig személyes kötődésekkel rendelkezik?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdéstről

- 21 Az első kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az 1186/2009 rendelet 3. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy e cikk alkalmazásában valamely természetes személy egy tagállamban és egy harmadik országban egyidejűleg rendelkezhet állandó lakóhellyel. Igenlő válasz esetén ez a bíróság arra is választ vár, hogy az említett cikk szerinti behozatali vám alóli mentesség alkalmazható-e az e természetes személy által az Unióba behozott személyes vagyontárgyakra, ha ez a személy megszünteti a harmadik országbeli harmadik lakóhelyét.
- 22 Mivel az 1186/2009 rendelet nem tartalmazza a 3. cikkében szereplő „szokásos lakóhely” fogalmának meghatározását, e cikk hatályának megállapítása érdekében figyelembe kell venni annak mind a megfogalmazását, mind az összefüggéseit és céljait (Angerer-ítélet, C-477/13, EU:C:2015:239, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 Az 1186/2009 rendelet 3. cikkének megfogalmazását illetően egyrészt arra kell rámutatni, hogy az a „szokásos lakóhely” kifejezést egyes számban használja, ami megerősíteni látszik, hogy valamely természetes személy egyidejűleg csak egy állandó lakóhellyel rendelkezhet. Másrészt ez a cikk a behozatali vám alóli mentesség biztosítását a szokásos lakóhelynek a harmadik országból az Unió vámterületére történő áthelyezésétől teszi függővé. Amint arra a főtanácsnok az indítványának 37. pontjában rámutatott, az „áthelyez” ige használata szükségszerűen azt feltételezi, hogy a szokásos lakóhelyet valamely, e területen kívül lévő helyről az azon belüli helyre helyezték át, azzal tehát ellentétes, hogy ugyanabban az időszakban egy tagállamban és egy harmadik országban is fennálljon a szokásos lakóhely.
- 24 Ami az 1186/2009 rendelet 3. cikkének szövegösszefüggését illeti, e rendelet 4., 5., 7. és 9–11. cikke, amely kifejezetten az említett rendelet 3. cikke szerinti vámmentesség alkalmazási feltételeire vonatkozik, szintén egyes számban használja a „szokásos lakóhely” kifejezést. Ugyanez a helyzet e rendelet többi olyan cikke esetében is, amelyekben a „szokásos lakóhely” fogalma szerepel.
- 25 Ezenkívül az 1186/2009 rendelet 4., 7. és 9–11. cikkének megfogalmazása is megerősíti a „szokásos lakóhely” fogalmának azon értelmezését, amely szerint valamely természetes személy egyidejűleg csak egy szokásos lakóhellyel rendelkezhet. Így először is e rendelet 4. cikke úgy rendelkezik, hogy a mentesség azokra a személyes vagyontárgyakra korlátozódik, egyrészt amelyeket az érintett személy a „korábbi szokásos lakóhelyén” legalább hat hónapig használt azt az időpontot megelőzően, hogy a

feladási harmadik országban a „szokásos lakóhelye megszűnt”, másrészt „az új szokásos lakóhelyén” való használatra szolgálnak. Továbbá az említett rendelet 7., 9. és 10. cikke mind ugyanarra az eseménysorra utal, amelynek során az érintett először elhagyja a harmadik országban lévő szokásos lakóhelyét, majd ezt követően az Unió vámterületén létesít szokásos lakóhelyet. Végül, az 1186/2009 rendelet 11. cikke az e rendelet 3. cikkében is használt „áthelyez” igét tartalmazza a szokásos lakóhelynek valamely harmadik országból egy tagállamba történő elmozdításának megjelölésére.

- 26 Ami az 1186/2009 rendelet célkitűzéseit illeti, e rendelet (3) preambulumbekzdése kifejti, hogy az említett rendeletben szabályozott vámmentességeknek az az oka, hogy „bizonyos jól meghatározott körülmények között, amikor az árubehozatal különleges feltételei nem követelik meg a szokásos gazdaságvédelmi intézkedéseket, az ilyen adóztatás nem indokolt”.
- 27 A 918/83 rendeletnek az 1186/2009 rendelet (3) preambulumbekzdésével megegyező tartalmú (2) preambulumbekzdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy e szabályozás lényege, hogy megkönnyítse egyrészt a természetes személy számára az érintett tagállamban az új lakóhely létesítését, másrészt a tagállami vámhatóságok munkáját (Treimanis-ítélet, C-487/11, EU:C:2012:556, 24. pont). E megállapításokat az 1186/2009 rendeletre is alkalmazni kell, mivel e rendelettel az uniós jogalkotó a vámmentességi szabályok különböző rendelkezéseit kodifikálta, beleértve a 918/83 rendelet rendelkezéseit is.
- 28 Márpedig nem tekinthető úgy, hogy a valamely tagállamban új lakóhely létesítésének megkönnyítésére vonatkozó célkitűzéssel összhangban volna az az értelmezés, amely szerint valamely természetes személynek egyidejűleg két, az 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti szokásos lakóhelye lehet: az egyik egy harmadik országban, egy másik valamely tagállamban.
- 29 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1186/2009 rendelet 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy e cikk alkalmazásában valamely természetes személy egy tagállamban és egy harmadik országban nem rendelkezhet egyidejűleg állandó lakóhellyel. E válaszra tekintettel nem szükséges válaszolni az első kérdés második részére.

A második kérdésről

- 30 A második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy milyen szempontok alapján kell meghatározni az 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti szokásos lakóhelyet az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között, amikor az érintett a harmadik országban személyes és foglalkozási kötıdésekkkel, a tagállamban pedig személyes kötıdésekkkel rendelkezik.
- 31 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jog különböző területein kialakított állandó ítélkezési gyakorlat szerint szokásos lakóhelynek azt a helyet kell tekinteni, amelyet az érintett személy érdekeinek állandó központjául választott (lásd analógia útján: Schäflein kontra Bizottság ítélet, 284/87, EU:C:1988:414, 9. pont; Ryborg-ítélet, C-297/89, EU:C:1991:160, 19. pont; Louloudakis-ítélet, C-262/99, EU:C:2001:407, 51. pont; Alevizos-ítélet, C-392/05, EU:C:2007:251, 55. pont; I-ítélet, C-255/13, EU:C:2014:1291, 44. pont; B.-ítélet, C-394/13, EU:C:2014:2199, 26. pont).
- 32 A Bíróság azt is kimondta, hogy szokásos lakóhely mint az érintett személy érdekeinek állandó központja megállapításához figyelembe kell venni minden releváns tény (lásd analógia útján: Schäflein kontra Bizottság ítélet, 284/87, EU:C:1988:414, 10. pont; Ryborg-ítélet, C-297/89, EU:C:1991:160, 20. pont; Louloudakis-ítélet, C-262/99, EU:C:2001:407, 55. pont; Alevizos-ítélet, C-392/05, EU:C:2007:251, 57. pont; I-ítélet, C-255/13, EU:C:2014:1291, 45. és 46. pont).
- 33 A Louloudakis-ítéletben (C-262/99, EU:C:2001:407) és az Alevizos-ítéletben (C-392/05, EU:C:2007:251) – amelyeknek az 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti szokásos lakóhely meghatározásának relevanciájára vonatkozóan a kérdést előterjesztő bíróság a második kérdés

keretében választ vár – a Bíróság, 83/182 irányelv 7. cikkének (1) bekezdését és a 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését illetően kimondta, hogy a szokásos lakóhely mint az érintett személy érdekeinek állandó központja meghatározásához figyelembe veendő releváns tények magukban foglalják többek között: e személynek és családtagjainak tényleges fizikai jelenlétét, azt, hogy van-e lakóhelyük, hogy a gyermekek ténylegesen hol járnak iskolába, hol kerül sor a szakmai tevékenység gyakorlására, hogy a vagyoni érdekek, illetve a hatóságokkal és társadalmi szervezetekkel fennálló közigazgatási kapcsolatok mely helyhez kötődnek; mivel e tényezők e személy azon akaratát tükrözik, hogy az életmód és a szokásos társadalmi és szakmai kapcsolatok alakulása folytán a kiküldetési helyén bizonyos stabilitást alakítson ki (Louloudakis-ítélet, C-262/99, EU:C:2001:407, 55. pont; Alevizos-ítélet, C-392/05, EU:C:2007:251, 57. pont).

- 34 Ezenkívül a Bíróság ezekben az ítéletekben kifejtette, hogy ha az összes releváns tény átfogó értékelése nem elegendő az érintett személy érdekei állandó központjának meghatározásához, azt elsődlegesen a személyes kötődések alapján kell megtenni (Louloudakis-ítélet, C-262/99, EU:C:2001:407, 53. pont; Alevizos-ítélet, C-392/05, EU:C:2007:251, 61. pont).
- 35 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság különösen azt kívánja megtudni, hogy az utóbbi megállapítás, amely szerint a személyes kötődésnek kell elsőbbséget biztosítani, alkalmazható-e az 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti „szokásos lakóhely” fogalmának értelmezésére, figyelembe véve, hogy a Gerechthof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) – amelynek ítélete az e bíróság előtti eljárás tárgyát képezi – álláspontja szerint az alapügyben szóban forgó körülmények között a személyes kötődésnek kell elsőbbséget biztosítani.
- 36 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy a Louloudakis-ítéletből (C-262/99, EU:C:2001:407, 53. pont) és az Alevizos-ítéletből (C-392/05, EU:C:2007:251, 61. pont) az következik, hogy ez az elsőbbség a 83/182 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében és a 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében használt kifejezések értelmezésén alapul. Márpedig az 1186/2009 rendelet nem tartalmaz az e rendelkezésekkel egyenértékű rendelkezést.
- 37 Ezenfelül meg kell jegyezni, hogy ezek az irányelvek az Unión belül alkalmazandó adómentességekre vonatkoznak, míg e rendelet az Unióba behozott, harmadik országokból származó vagyontárgyakra alkalmazandó vámmentességekre vonatkozik. Így az említett irányelveknek és az 1186/2009 rendeletnek eltérő a célkitűzése. Ezen irányelvek preambulumból ugyanis az tűnik ki, hogy ezek célja a személyek Unión belüli szabad mozgásának elősegítése az egyik tagállamból származó személyes vagyontárgyaknak és szállítóeszközöknek egy másik tagállamba történő behozatalára vonatkozó adóakadályok megszüntetése útján. Ezzel szemben, amint az a (3) preambulumbekkezdéséből kitűnik, e rendelet célja, hogy a harmadik országokból származó azon áruk Unióba történő behozatalait, amely jellege vagy mennyisége – e rendelet 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint – nem utal kereskedelmi célú behozatalra, behozatali vámmentességben részesítse, ha e behozatalok feltételei „nem követelik meg a szokásos gazdaságvédelmi intézkedéseket”.
- 38 E körülmények között nem lehet az 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti „szokásos lakóhely” fogalmára alkalmazni a 83/182 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése és a 83/183 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerinti „szokásos lakóhely” fogalmának azon értelmezését, amely szerint, amennyiben az érintett személy érdekeinek állandó központját nem lehet meghatározni, a személyes kötődésnek kell elsőbbséget biztosítani.
- 39 Ebből következően az 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti szokásos lakóhelynek azt a helyet kell tekinteni, amelyet az érintett személy érdekeinek állandó központjául választott. Ennek meghatározása érdekében, hogy az e 3. cikk szerinti vámmentesség alkalmazása szempontjából ez a szokásos tartózkodási hely valamely harmadik országban található-e, valamennyi releváns tényt figyelembe kell venni, beleértve a Bíróság által a Louloudakis-ítéletben (C-262/99, EU:C:2001:407), valamint az Alevizos-ítéletben (C-392/05, EU:C:2007:251) nem kimerítő jelleggel hivatkozott és a jelen ítélet 33. pontjában említett tényeket, anélkül hogy elsőbbséget kellene biztosítani a személyes kötődésnek.

- 40 E vizsgálat keretében rá kell mutatni, hogy az 1186/2009 rendelet különös jelentőséget tulajdonít annak az időtartamnak, ameddig az érintett személy a szóban forgó harmadik országban tartózkodott. Így e rendelet 5. cikkének (1) bekezdése szerint az említett rendelet 3. cikke szerinti vámmentesség csak olyan személyeknek adható meg, akiknek a szokásos lakóhelye folyamatosan legalább tizenkét hónapos időtartamig az Unió vámterületén kívül volt. Hasonlóképpen, a Vámegyháttműködési Tanács, jelenleg Vámigazgatások Világszervezete (WCO) – amelyhez az Unió kérelmezte a csatlakozását, amely kérelmet 2007-ben fogadtak el – a lakóhely áthelyezése keretében importált ingó vagyontárgyak vámmentes behozataláról szóló 1962. december 5-i ajánlásában kifejtette, hogy a vámmentes behozatalt többek között annak a feltételnek lehet alárendelni, hogy a külföldi tartózkodás időtartamának megfelelőnek kell tünnie.
- 41 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között, amikor az érintett a harmadik országban személyes és foglalkozási kötődésekkel, a tagállamban pedig személyes kötődésekkel rendelkezik, annak meghatározása érdekében, hogy az érintett 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti szokásos lakóhelye harmadik országban helyezkedik-e el, a releváns tények átfogó értékelése során különös jelentőséget kell tulajdonítani az érintett személy harmadik országbeli tartózkodása időtartamának.

A költségekről

- 42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 2009. november 16-i 1186/2009/EK tanácsi rendelet 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy e cikk alkalmazásában valamely természetes személy egy tagállamban és egy harmadik országban nem rendelkezhet egyidejűleg állandó lakóhellyel.**
- 2) **Az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között, amikor az érintett a harmadik országban személyes és foglalkozási kötődésekkel, a tagállamban pedig személyes kötődésekkel rendelkezik, annak meghatározása érdekében, hogy az érintett 1186/2009 rendelet 3. cikke szerinti szokásos lakóhelye harmadik országban helyezkedik-e el, a releváns tények átfogó értékelése során különös jelentőséget kell tulajdonítani az érintett személy harmadik országbeli tartózkodása időtartamának.**

Aláírások